

Mons. František Václav Lobkowicz OPraem.  
(\*1948)



Pocházím ze staré šlechtické rodiny Lobkowiczů, jsem premonstrát a první biskup ostravsko-opavský. Doma nás bylo pět dětí. Nejmladší bratr je také kněz a teď je opatem tepelského kláštera. Rád říkám, že je nás pět, co spolu chodíme. A taky mám rád skauty, kterým se snažím jako ústřední duchovní rádce někdy něco poradit.

Jak to vypadá v nebi?

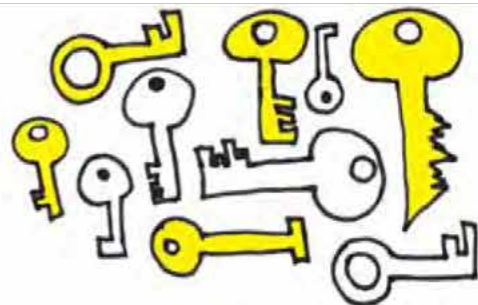
*Eliška, 9 let*

Dostane se můj pejsek do nebe?

*Kačka, 7 let*

Je v nebi můj děda a strejda a další děda a babička?

*Lucie, 8 let*



Přede mnou na stole leží tři otázky a já už asi tři týdny chodím a lámů si hlavu nad tím, jak na ně odpovědět. A to prosím nejsou otázky nějaké zkušební komise! (Mimochodem, někdy se mi zdá o maturitě před 46 lety a probouzím se zpocený.) Tu zkušební komisi jsem tehdy zvládl, ale otázky, které tu mám, jsou daleko obtížnější.

Tedy, milá Eliško, na tvůj dotaz, jak to vypadá v nebi, by se dalo odpovědět jednou větou z 1. listu apoštola Pavla Korintským, kde říká: „Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují“. Pravda, člověk by se s tím mohl spokojit, ale nám to obvykle nestačí. I já si často kladu otázku, jaké to bude jednou po smrti, jaké to bude v Božím království, tedy v nebi.

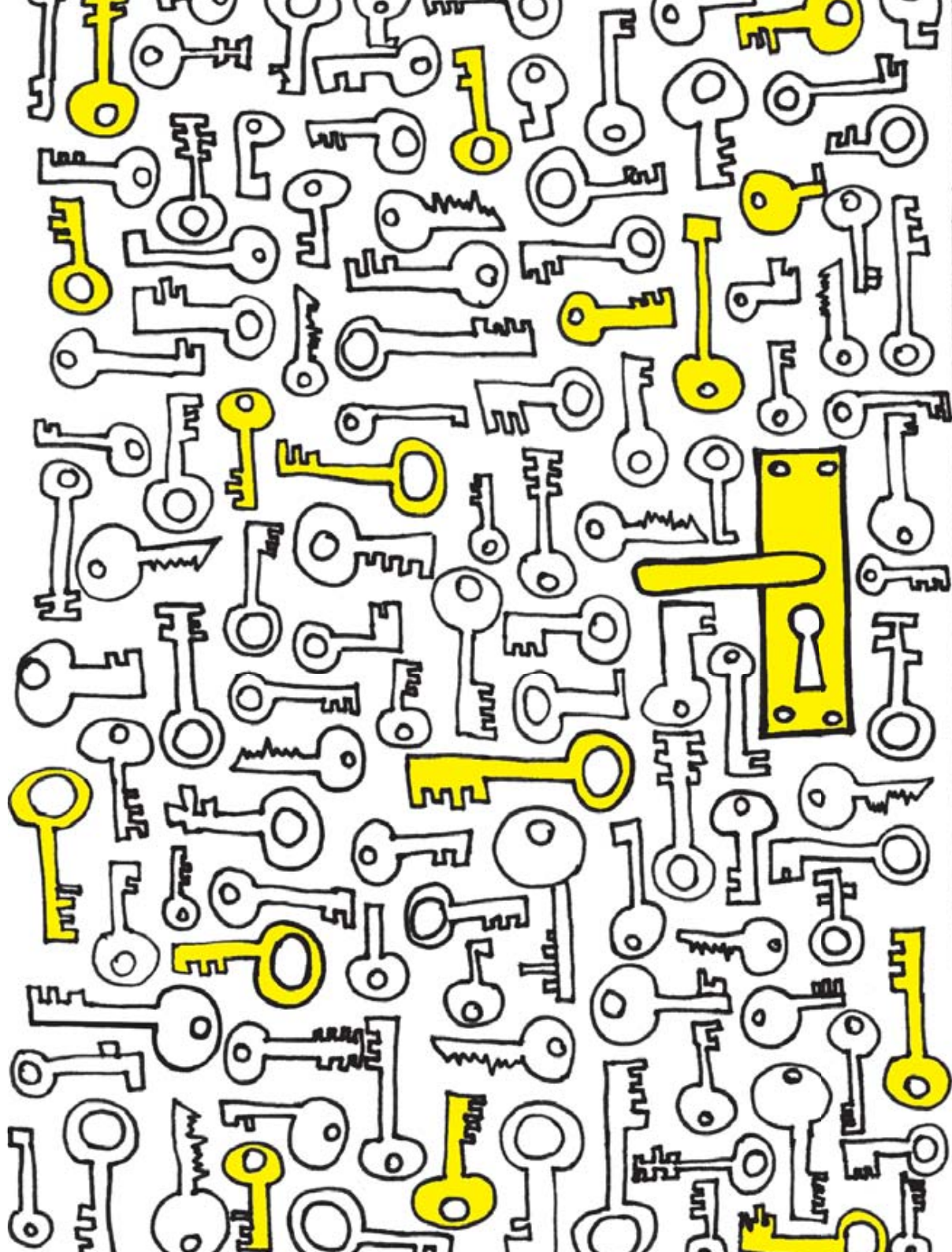
Lidé se tak ptali už odedávna. Přemýšleli, chtěli si tu budoucí krásu nějak přiblížit a dodnes, když se řekne nebe, každý zvedne oči vzhůru k oblakům nebo i nad ně. Je to pochopitelné, proto-

že celý vesmír, všechny hvězdy v něm obsažené, celé nekonečno, je něco tak tajemného, že si to opravdu nedovedeme představit. Co všechno je na těch hvězdách? Kde končí vesmír? A když někde končí, co je za tím koncem? A otázky jdou do nekonečna.

Všechno kolem nás je velké tajemství. Zatím jsme trochu objevili Měsíc a teď už nějakou dobu jezdí po Marsu jakési autíčko, které nám posílá informace. Ale to je vše. Také nebe, které správně nazýváme Božím královstvím, je pro nás zatím něčím skrytým, tajemným. Ale to neznamena, že by neexistovalo. Každý z nás se přece na něco těší. Na prázdniny, na Vánoce, na svatého Mikuláše, a přitom ani netušíme, jaké ty prázdniny budou, co dostaneme pod stromeček nebo kolik uhlí přinese svatý Mikuláš, když jsme zlobili. A tak si ty věci budoucí snažíme nějak přiblížit.

Dříve než ve škole v hodinách kreslení něco nakreslíš, obvykle si ten obraz nejprve představíš. Děvčátka rády malují princezny – proč asi? Možná, že si představují, že budou jednou krásné jako princezna z pohádky.

Podobně jsme si také my vždycky chtěli nějak přiblížit Boží království, a tak jsme stavěli a stavíme krásné kostely, protože to je jakýsi předobraz nebe. V nebi přebývá Bůh, v kostele přebývá ve svatostánku Ježíš. Proto jsou naše kostely tak krásné a vyzdobené květinami, proto tam zní krásná hudba. Je to ke cti a slávě Boží



a my jednou budeme mít v Božím království úkol připojit se k Panně Marii a všem svatým, kteří oslavují Pána. Vidiš, nebe je také jakousi stálou oslavou, které se můžeme účastnit.

A snad ještě jedno přirovnání – ono totiž nic jiného nelze: Kdy se člověk cítí tady na zemi jako v nebi? Na to umíš určitě odpovědět sama. Já si vzpomínám, že jako chlapec ve tvém věku jsem se cítil jako v nebi tehdy, kdy jsem si mohl sednout mamince na klín a přitulit se. V té chvíli jsem věděl, že mě má moc ráda. Měla sice spoustu práce, ale také měla v tu chvíli na mě čas. To jsem se opravdu cítil jako v nebi. Byla to totiž chvíle naplněná láskou. A to, o tom jsem skálopevně přesvědčen, bude i v nebi. Budu vědět, že mě Bůh miluje a že mě už nikdy nepustí ze svého náručí. Těšíš se na takové nebe? Já ano, i když si ho svým omezeným pohledem vůbec nedovedu představit. Lidské oko nevidělo, lidské ucho neslyšelo, co je připraveno těm, kdo milují svého Pána.

Kačenko, a ty se ptáš, jestli se tvůj pejsek dostane do nebe. To je ještě složitější. To kdybych věděl! Zase se dá jenom uvažovat a hledat důvody pro, či proti. Kdysi jsem četl takovou pohádku O neposedném andílkovi. Vypráví se tam o jednom Frantíkovi, který se i se svým pejskem Voříškem utopil a pak se mu nějak podařilo proklouznout do Božího království i se svým pejskem. Jenže brzy nastal problém – Voříšek vzal sebou do nebe i blechy. Ale to jen pro zasmání, to byla pohádka.

Když si v Bibli přečtu vyprávění o stvoření světa, říká se tam, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Bohu jsme podobní tím, že máme nesmrtelnou duši, že máme svou vůli a také umíme mít rádi druhé. To jsou vlastně božské vlastnosti, které nám umožňují přijít do nebe. Nic takového Písmo svaté neříká o zvířátkách. Takže se mi zdá, že asi zvířátka do nebe nepřijdou, protože nemají ty vlastnosti, kterými jsme my lidé podobní Bohu. Na druhé straně ale v Bibli najdeme příběh o potopě světa, kdy všechno špatné bylo zničeno a Noe povolává do archy dobré lidi a pak také zástupce všech zvířátek. Ta archa je jakýmsi předobrazem budoucnosti, předobrazem vyvolení. No a tam ta zvířátka zase jsou! Také svatý Pavel píše, že „celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů... Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do slávy dětí Božích. (Řím 8, 19–21) A to tvorstvo – tedy to, co Bůh stvořil – jsou jistě i zvířátka. Takže nevím. Asi to ani nevymyslíme a řekl bych, nechme se překvapit. Jedno ale vždycky můžeš: na svého pejska vzpomínat. Ale určitě uznáš, že na mrtvého pejska vzpomínáme úplně jinak, než na zemřelou babičku či dědečka.

A to už se dostávám ke tvé otázce, Lucinko. Ráda bys věděla, jestli jsou v nebi tví zemřelí příbuzní. Co na to říct? Chci s tebou doufat, že jsou, protože to byli jistě dobří lidé, když ti tolik záleží na tom, aby v nebi byli. Díky Ježíši, který nás na kříži vykoupil ze smrti, má možnost dostat se do nebe každý, kdo žije správně. To

znamená, že zachovává Boží zákon, který nám říká, že máme mít rádi nade všechno Boha a pak také bližního jako sebe sama. Tedy kdo nenosí v srdci nenávist, umí druhým odpouštět, vidí jejich potřeby a snaží se jim pomáhat, plní si své denní povinnosti, ale také svým životem oslavuje Boha, což znamená, že se modlí, že má účast na společenství křesťanů, když se jako apoštolové společně s Pannou Marií setkávají při lámání chleba, tedy při mši svaté.

Však víš, že každou neděli se v kostele modlíme vyznání víry, ve kterém říkáme, že „věříme v těla vzkříšení a život věčný“. Věříme, že tělo bude vzkříšeno a že duše, která je nesmrtelná, žije jiným způsobem v nebi. Tuto víru vyznáváme zvláště v listopadových dnech, kdy chodíme na hřbitovy k hrobům svých blízkých. Tam se za ně modlíme, prosíme, aby byli v nebi, a také zapalujeme svíčky, které jsou znamením naší velikonoční víry. Všimla sis v kostele u křtitelnice takové té silné svíce? Ta byla poprvé zapálena při velikonočních obřadech v noci na Bílou sobotu a to světlo nám připomnělo zmrtvýchvstalého Ježíše, který do všech našich pochybností svým zmrtvýchvstáním vnesl jasno. Takže shrnuto a podtrženo: Díky Ježíši může přijít do nebe každý, kdo má rád Boha i svého bližního. A to ti tví drazí jistě uměli.

*Biskup František Václav Lobkowitz*